

Arrest

nr. 114 662 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), betekend op 15 juni 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. COUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

1.3. Op 7 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 15 juni 2012.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.10.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K.S.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 29.3.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)"

1.4. Eveneens op 15 juni 2012 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene blijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al 1,1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) december 1980). "

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *"schending artikel 9ter Vreemdelingenwet, schending materiële motiveringsplicht, schending artikel 3 EVRM"*.

Na het citeren van de eerste bestreden beslissing betoogt verzoekster als volgt:

"II.1.2. In de thans bestreden beslissing wordt het argument van verzoekende partij dat zij niet terug kan reizen naar Armenië, gezien zij hier medisch niet toe in staat was, zoals genotuleerd door een dokter (Cf aanvraag medische regularisatie 28 juli 2010), volledig te niet gedaan door de stelling dat zij wel kan reizen.

Dergelijk manier van handelen en redeneren kan uiteraard niet getolereerd worden. Het werd aan verzoekende partij uitdrukkelijk afgewezen te reizen waarop verwerende partij doodleuk stelt dat zij dit toch zou mogen.

De manier waarop de verwerende partij alles naar zijn hand zet door zelfs een doktersadvies links te laten liggen, valt gewoon niet te begrijpen door de verzoekende partij.

In die zin is de materiële motiveringsplicht dan ook geschonden

II.1.3. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Armenië terugkan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

Deze motivering komt vooreerst helemaal niet toe aan de stelling van verzoekende partij dat deze specialistische zorgen absoluut financieel ontoegankelijk zijn.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Armenië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

II.1.4. Verder het gebrek aan een adequate behandeling in Armenië, maakt een schending van artikel 3 EVRM uit.

In dit geval zou de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing dan ook een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.¹

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980". Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)"

2.4. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het advies van de arts-adviseur van 29 maart 2012, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.08.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

— Verwijzend naar de medische attesten d.d. 02.07.2010 van de hand van Dr. P.V., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan ferriprive anemie ten gevolge van coeliakie, de behandeling bestaat uit glutenvrij dieet en ijzer- en vitaminesupplementen.

Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

ik weerhoud dat betrokkene lijdt aan coeliakie met als gevolg wat tekort aan ijzer en vitamines. De behandeling bestaat essentieel uit een glutenvrij dieet, betrokkene is hiervan ondertussen goed op de hoogte en weet dan ook welke voedingsproducten zij best dient te mijden.

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

2.5. Verzoekster betoogt dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt, waar de arts-adviseur in strijd met een medisch attest gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag stelt dat verzoekster wel kan reizen.

2.6. Blijkens het administratief dossier, waarin de in punt 1.1. bedoelde aanvraag zich bevindt, stelde verzoekster in deze aanvraag: *"reizen is onmogelijk (stuk 5)"*. De Raad stelt vast dat dr. P.V. in dit *"stuk 5"*, zijnde een medisch getuigschrift van 2 juli 2010, inderdaad oordeelde dat verzoekster niet kan reizen. Dr. P.V. noteerde hierbij evenwel: *"Patiënte nu 15 weken zwanger!"*. Uit het medisch getuigschrift van 2 juli 2010 blijkt niet dat verzoekster om een andere reden dan haar zwangerschap niet zou kunnen reizen, zodat de Raad samen met verwerende partij vaststelt dat de onmogelijkheid om te reizen bekeken diende te worden in het licht van verzoeksters zwangerschap. Op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing was verzoekster echter reeds bevallen van een dochter. Verzoekster kan in deze context derhalve niet dienstig opwerpen dat *"verwerende partij alles naar zijn hand zet door zelfs een doktersadvies links te laten liggen"*.

2.7. In zijn advies stelde de ambtenaar-geneesheer: *"De behandeling bestaat essentieel uit een glutenvrij dieet, betrokkene is hiervan ondertussen goed op de hoogte en weet dan ook welke voedingsproducten zij best dient te mijden."* Dit wordt door verzoekster niet betwist in haar verzoekschrift, zodat deze vaststelling van de ambtenaar-geneesheer overeind blijft. Nu blijkt dat de "medische behandeling" van verzoekster in essentie bestaat uit een dieet, kan zij niet dienstig voorhouden dat de *"specialistische zorgen"* die zij nodig heeft voor haar financieel ontoegankelijk zijn. Om dezelfde reden kan verzoekster evenmin een onderzoek van en motivering aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde *"specialistische zorgen"* in het land van herkomst verwachten.

2.8. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat verzoeksters vaag en algemeen niet op haar geval betrokken betoog dat de uitwijzing van een zieke persoon naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, een onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA